

1968

7

rugsējis

E
G
U
L
E

EGLUTĖ

7

1968 rugsėjis

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reiką. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Trys pieštukai	3
Vytė Nemunėlis	
Netikėti svečiai	4
L. Gudėlienė	
Šventė	9
J. Narūnė	
Apie septynias kates	10
E. Tošė	
Mislė	13
Galvosūkis	14
Puputis-aitvaras	15
Linutė	
Kurupira	17
M. Lobato	
Kaip naktis atsirado	19
Legenda	
Dovana "Eglutei"	23
Šeštoji "Eglutės" šventė	24
Konkurso laimėtojai	24
Truputį pagalvok	31
Linksmiau	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 3, 10, 11, 13,	15, 16
V. Petrutė — 4	
J. Slėnys — 5, 9	
A. Balukas — 7	
Aldona S. — 9	
B. Jurgaitis — 19, 20, 21, 22	
P. Osmolskis — 32	

TRYŠ PIEŠTUKAI

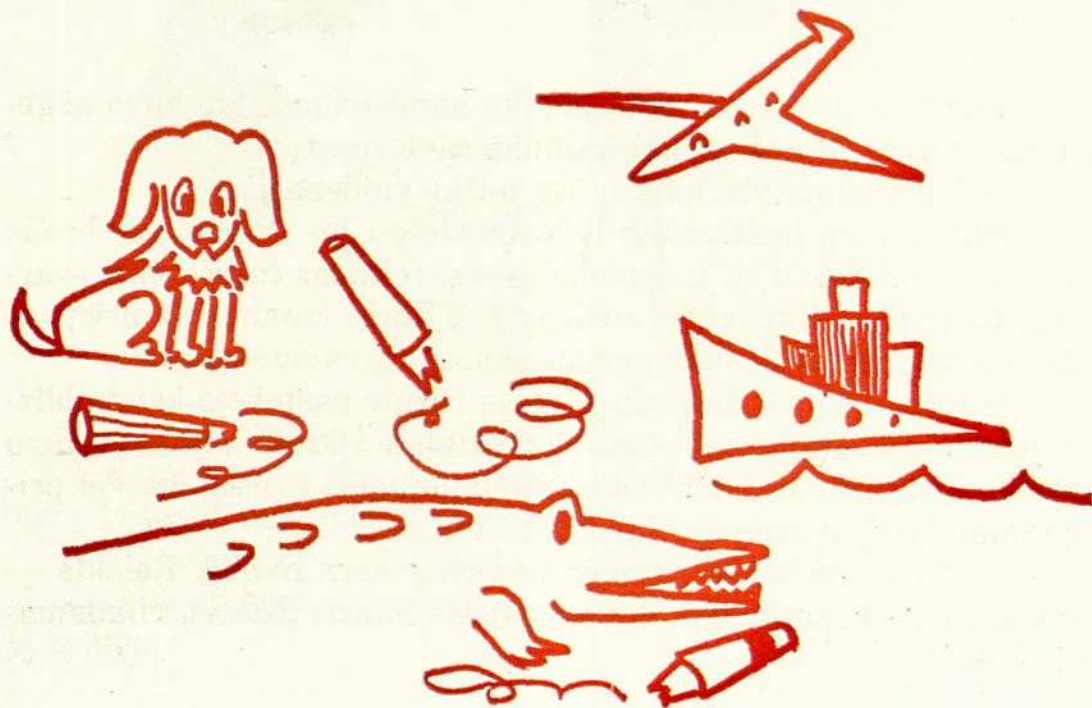
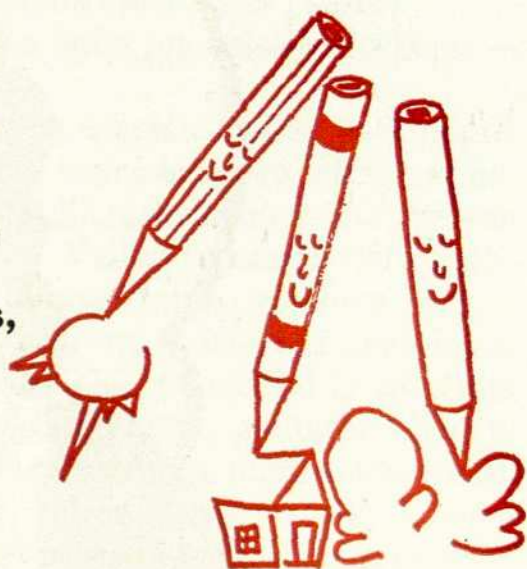
Vytė Nemunėlis

Gyveno kartą trys pieštukai,
Visi mokėjo piešt gražiai,
Jie nesipyko kaip gaidžiukai
Ir nesišiaušė kaip ežiai.

Namus ir stogą piešė juodas,
Raudonas — saulę ir gėles,
O trečias piešė krūmus, sodus,
Laukus ir lygumas žalias.

Ir daug jie nupiešė šuniukų,
Ir daug jie nupiešė vilkų,
Ir daug jie nupiešė berniukų
Mokyklon einančių taku.

Ir daug baisiausių krokodilų, O kai sudilo jie, nutrūko
Lėktuvų, tankų ir laivų Ir pasakėlė mano ši:
Ir daug dar piešė, kol sudilo, Gyveno kartą trys pieštukai,
Daiktų gyvų ir negyvų. Mokėjo piešt gražiai visi.

NETIKĖTI SVEČIAI

Liūda Gudelienė

Vieną vasaros vakarą, kai vaikų kambariuose jau buvo užgesintos šviesos, Romas tyliai pašaukė savo sesutę:

— Nori pamatyti, kaip mūsų miške vaidenasi?

Ritutė kaip įgelta šoko iš lovos. Jeigu jos vyresnysis brolis savanoriai dalinosi su ja išpūdžiais, tai reikalas turėjo būti svarbus. Įsispyrus į šliuriukes, nušlepsėjo į Romo kambarį ir prispaudė nosytę prie lango, kad geriau pamatytų vaiduoklius.

Ir tikrai! Vos įsižiūrėjus į tamsą Ritutė pastebėjo keistą blizgėjimą miške. Du maži melsvi žiburėliai vikriai landžiojo tarp medžių, čia nušviesdami viską raibuliuojančia šviesa, čia vėl pri-gęsdami lyg pavargę šv. Jono vabaliukai.

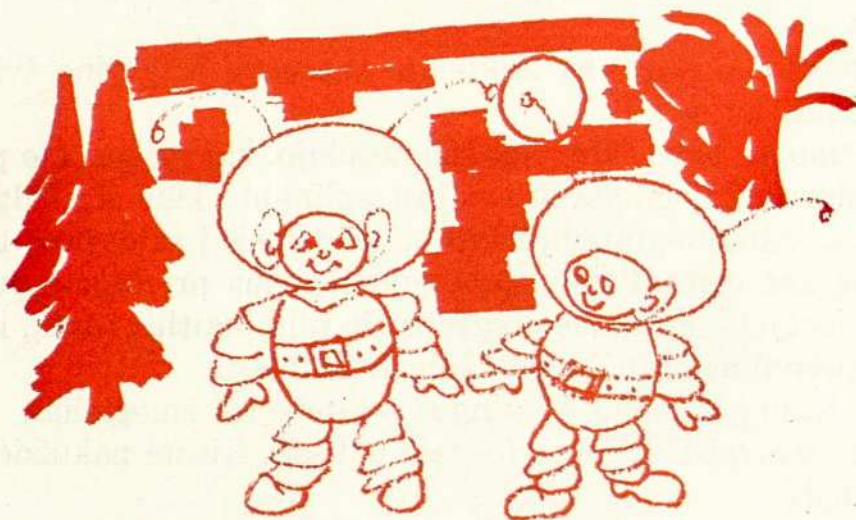
— Miške niekas negyvena, kaimynų nėra namie. Reiškia — ten kas nors nepaprasto darosi, — dėstė mintis Romas, vilkdama-sis švarką.

- Kur tu eini?
- Pažiūrėti, kas ten dedasi.
- Ar tu nebijai?
- Žinoma, kad ne. O tu? — pažiūrėjo Romas į seserį.
- Ir aš ne-e-e, — numykė Rita, nors jos balselis drebėjo. —

Aš irgi eisiu.

Laikydami už rankų, kad būtų drąsiau, vaikai patyliukais nutrepsėjo į mišką. Romas jau buvo bepradedęs gailėtis, kad nepasiėmė su savim lemputės, kai staiga jų kelią nušvietė mėlyna šviesa. Netoliese pasigirdo žingsniai. Vaikai sustingo vietoje. Ritutės pirščiukai nervingai glamžė Romo švarko rankovę.

Brakstelėjo sausos šakos ir vaikai net išsižiojo iš nustebimo. Priešais juos stovėjo du maži sidabriniai žmogučiai ir linkčiojo keistomis, kaip žiogo ūsai, antenomis. Antenų galūnėse blizgėjo mėlynos lemputės. Apsirengę jie buvo kaip du maži astronautai, jų žvilgantys drabužiai ir raguoti šalmai buvo pritaikyti kelionėms erdvėje. Pro stiklinius langelius šalmuose, Romas įžiūrėjo vaikiškas ir gana draugiškas akutes.

- Iš kur jūs? — atgavęs žadą paklausė atvykėlių.
- Žmogučiai tik linktelėjo savo antenomis ir parodė rankutėmis į žvaigždėmis nusėtą dangų.
- Iš mėnulio! — išsigandusi sušuko Rita.
- Negali būti iš mėnulio. Ten jokios gyvybės nėra, — pataisė ją brolis.

— O iš kur tu žinai, kad nėra, — staiga atrėžė aukštesnis žmogutis. — Ar kas nors iš jūsų ten buvo?

Romas bijojo ginčytis.

— Mano vardas Romas, o čia — Rita, — pristatė atvykėliams. Mes gyvenam ten, tame baltame name.

— Mes vardų neturim. Tik numerius, — paaiškino žmogutis. Mane tėveliai vadina Du, o brolių — Trys. Kartu su mumis atvyko ir Vienas, bet jis jau didelis. Tėveliai jį pasiėmė kartu su savim apžiūrėti jūsų planetą. Mus paliko lėktuvą saugoti.

— Lėktuvą! — Ritutė su Romu aiktelėjo kartu. — Kur jis?

— O, jis gerai paslėptas, kad žmonės nerastų. Mes tik išėjom truputį maisto paieškot. Bet šitam jūsų miške nieko valgomo nesimato.

Vaikai susižvalgė.

— Einam pas mus!

— Kad tėveliai liepė žmonių saugotis. Mūsų atvykimas čia turi būti paslaptis.

— Bet mes ne žmonės. Mes vaikai — aiškino Ritutė.

— Pas mus visi miega. Niekas jūsų nepamatys, — kalbino Romas.

Žmogučiai pagaliau linktelėjo antenom, prigesino šviesas ir nusekė paskui vaikus.

Namuose buvo tylu. Net šuo nesulojo, kai vaikai įėjo pro virtuvės duris. Žmogučiai sukinėjosi aplinkui kaip du sidabriniai aitvarai. Varstė spintelių duris, sukišo nosis į šaldytuvą ir, užsirioglinę ant plytos, ilgai nagrinėjo įvairius prietaisus puodams kaisti. Netyčia paspaudę mygtuką jie taip įkaitino plytą, kad vos vos neprisvilino savo žvilgančių užpakaliukų.

— Kaip čia viskas juokinga! — stebėjosi žmogučiai.

Kai svečiai atsisėdo prie stalo užkąsti, Ritutė pakuždėjo broliui į ausį:

— Jie mūsų maisto turbūt niekad nėra matę.

Žmogučiai atsidėję mirkė viščiuko kulšeles į apelsinų sunką ir su visais kaulais kimšo pro šalmo langelį į burną. Baltos duonos riekutėm jie šluostėsi burnas, o raudonus pamidorus krikštaudami svaidė į orą kaip ping pong sviedinukus.

Mielai dar būtų vaišinę vaikai savo svečius, jeigu gretimam kambary nebūtų užknarkęs tėtė.

— Bėgam! — krūptelėjo žmogučiai ir jų nebuvo galima su-
laikyt. Tarpduryje stabtelėjo.

— Norit pamatyt mūsų lėktuvą?

Ritutės su Romu raginti nereikėjo. Nieko nelaukdami jie nu-
sekė savo erdvinius draugus miško link.

Giliai tarp medžių, tarp tankiai susipynusių vijoklių buvo
aikštelė. Jos viduryje, apšviestas šaltos mėnulio šviesos stovėjo
žmogučių lėktuvas. Apvalus, panašus į didžiulę lėkštę su stikliniu
burbulu ant stogo ir daugybe pailgų langelių aplink. Vaikams
priartėjus, pasigirdo duslus užimas ir pro siaurą angą nusileido
metalinės kopėčios.

— Lipkit! — ragino žmogučiai.

Vaikai suėjo į vidų. Kopėčios įlindo atgal. Anga užsidarė.
Viduje kabina nušvito ryškiai mėlyna šviesa. Ritutei ir Romui
buvo nejauku.

— Norit paskraidyt? — linksmi sušuko žmogučiai. — Ne-
bijokit, tuoj grįšim, — ir, nieko nelaukdami, pradėjo spausti eiles
mygtukų išrikiuotų ant sienos.

Pasigirdo švilpimas, pradėjo mirksėti raudonos, mėlynos ir baltos švieselės. Už lango pasirodė kamuoliai dūmų, lėkštė susiūbavo ir pakilo į viršų. Baisi jėga parvertė vaikus ir prislėgė prie grindų.

Neilgai skraidžiojo, bet Ritutei su Romu atrodė, kad jų kelionė niekad nesibaigs. Pro stiklines grindis jie matė kaip toli pasiliko miškas ir jų baltas namelis, kaip žvaigždės pamaži artėjo prie jų... Neužilgo slėgimas išnyko, skraidanti lėkštė sulėtino greitį ir, apsukus ratą aplink mišką, pradėjo leistis žemyn. Keletą kartų susiūbavus, lengvai kaip pūkas palietė žemę. Žmogučiai paspaudė mygtuką ir tuoj nusileido kopėčios į lauką. Mėnulis buvo pasislėpęs už debesų ir mišką gaubė juoda naktis.

Ritutės ir Romo kojos buvo kaip vatinės. Nors ir labai įdomi buvo ši nepaprasta kelionė, abu vaikus staiga apėmė nenugalimas noras pakliūti po savu stogu, pajusti minkštus lovelės patalus, išgirsti tėtės knarkimą už sienos. Atsisveikinę su draugais, jie tekinį pasileido namo.

— Ateikit ryt! — šaukė žmogučiai, bet vaikai jau buvo viduj.

Nei skraidančios lėkštės, nei savo draugų Ritutė su Romu daugiau nebematė.

Kitą rytą per pusryčius tėveliai susijaudinę pasakojo, kaip naktį virš jų miško keli praeiviai matė keistą žibančią lėkštę, kuri keletą sykių apskridus ratu, užgėso ir pradingo iš akių.

Vaikai maigė kiaušinieneį ir tylėjo.

Kai vakare, niekam nieko nesakę, abu nubėgo į vijokliais apaugusią aikštelę miške, rado tik porą išlaužtų krūmokšnių ir apdegusios žolės plotą. Nei žmogučių, nei jų lėktuvo nebuvo. Tik prie seno medžio kamieno spindėjo prisegta mažytė sidabrinė kortelė:

“Mus vakar pamatė. Turim grįžti atgal. Neišduokit niekam mūsų paslapties. Iki pasimatymo! Du ir Trys”

Ritutė ir Romas suprato. Lyg susitarę, ilgai žiūrėjo į viršų, kur tviskėjo geltonas mėnulis.

— Ar tikrai mes dar kartą pasimatysim? — klausė brolio Ritutė, kuriai staiga pasidarė labai liūdna.

ŠVENTĖ

Janina Narūnė

Šoka Justas
Ir Jonelė,
Šoka šustą
Ant kalnelio.

O po šusto
Bus suktinis —
Nesėdės nieks
Nusiminęs!

Ei, tėveliai,
Ei, sveteliai!
Neramstykite
Tvoros.

Tik žiūrėkit,
Tik stebėkit:
Lekia pora
Už poros! —

— Jeigu jie taip sako, tai žinoma, kad pasimatysim. Tik, atsimink, apie tai niekam — nė žodžio!

Ir abu vaikai sugrįžo namo patenkinti, kad žino tokią paslaptinę paslaptį.

PASAKA APIE SEPTYNIAS KATES

Emercijonas Tošė

Kartą išėjo pasivaikščioti septynios katės. Trys buvo baltos, trys juodos, o likusioji — raina.

Ėjo katės aukštai keldamos kojas. Jos labai mėgo taškytis, užtat jos žygiavo tiesiai per visas balas. Po kiek laiko, visos septynios katės jau atrodė vienodai. Visos buvo purvinos, dumblinos.

Eina sau septynios vienodos katės, o kur eina ten ir lieka daugybė pėdsakų. Kadangi kačių septynios, o kiekviena turi po keturias kojas, tai iš viso keturios ir keturios ir keturios ir keturios ir keturios ir keturios ir dar kartą keturios kojos. O visas sudėjus išeina dvidešimt aštuonios kojos. Tiek pat ir katpėdėlių. Daugybė!

Ėjo, ėjo septynios katės ir priėjo mašiną. Mašina nauja, švari — žiba, žvilga. Pirmoji katė atidarė duris, perėjo per mašiną

ir išlipo per kitas duris. Ir antroji katė perėjo per mašiną ir išlipo per kitas duris. Visos katės tipu-tapu per mašiną ir išlipo per kitas duris. Mašinoj liko pilna katpėdėlių. Kad gražu katėms! Sušoko visos vidun ir prie kiekvienos pėdytės pripiešė po kotelį. Dabar mašinoj tiesėsi gėlyčių takelis!

Iš džiaugsmo katės net dainą užtraukė. Visos dainavo kiek galima garsiau. Ir kiekviena dainavo apie save:

— Aš katytė, aš raina, aš visų gražiausia! — miaukė rainoji.

— Aš katytė, aš balta, aš visų gražiausia! — šaukė visos baltos katės.

— Aš katytė, aš juoda, aš visų gražiausia! — kniaukė visos juodos katės.

Bedainuodamos jos gerokai išilinksmينو ir pradėjo šokinėti ratu: nuo priekinės sėdynės ant sėdynės atramos, nuo atramos ant užpakalinės sėdynės, paskui vėl ant atramos ir vėl ant priekinės sėdynės. Ir taip jos šokinėjo ir šokinėjo! Oi, koks triukšmas! Oi, kiek katpėdėlių visur!

Zujo, zujo katės, kol joms net kvapo pritrūko, o tada viena po kitos pliumpt... pliumpt... pliumpt... pliumpt... pliapt... pliapt... pliapt... sukrito ant užpakalinės sėdynės. Guli katės išsitiesusios. Net liežuvukai išlindę, taip pavargusios.

Po kiek laiko viena katė prašneko:

— Sesės katės, kokia šiandien diena? Ar šiandien turim būti geros ar negeros?

Iš karto atsimerkė visos katės. Sutūpė ratuku. Ėmė rimtai galvot. Joms reikėjo atsimint, ar vakar jos buvo geros ar negeros. Mat, jos buvo pasidariusios tokią taisyklę: vieną dieną jos būna geros, o antrą — NEGEROS.

Galvojo katės, galvojo ir sugalvojo — jos vakar buvo geros, užtat šiandien galėjo būt negeros! Jos taip apsidžiaugė, kad iš to džiaugsmo viena kitai uodegą paspaudė! Išdykaut joms daug geriau sekėsi, negu būt gerom.

— Važiuokim pasivažinėti! Ir nepasiklauskim, ar galim! — tuoj pasiūlė viena katė. Visos kitos tuoj pat sutiko.

— Aš vairuosiu, — pasisiūlė rainoji katė.

— Aš spausiu gazo pedalą, — pasisiūlė viena balta katė.

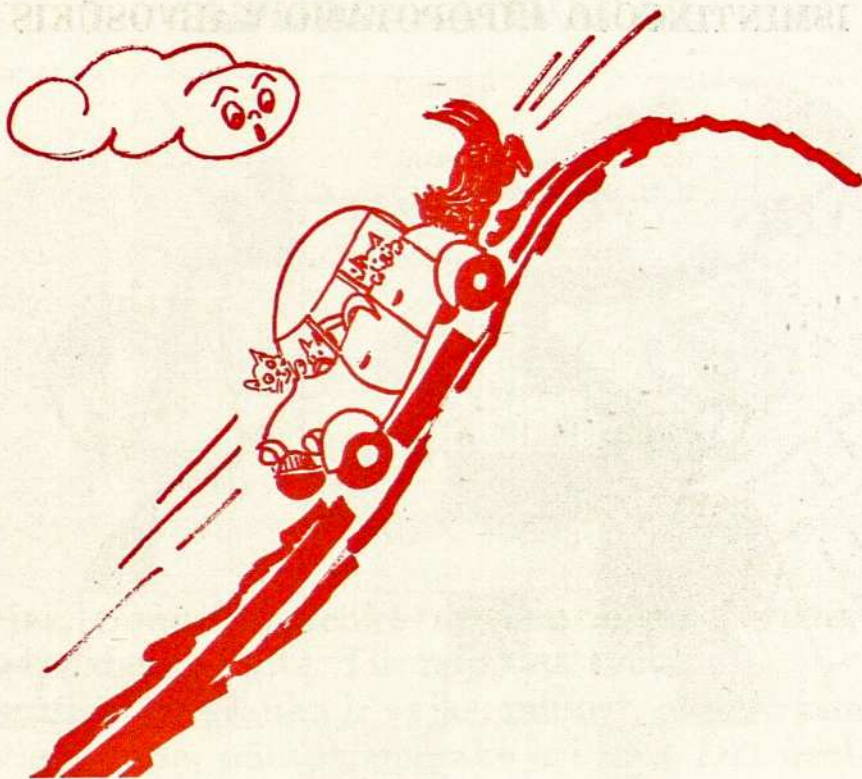
— Aš stumsiu mašiną, — nutarė viena juoda katė.

— Ir aš, ir aš! — Visos juodos katės norėjo mašiną stumt.

Liko dvi baltos katės be darbo. Pagaliau viena apsiėmė pro langą stebėt kelią ir sakyti, kur važiuoti, o kita balta katė sutiko nieko neveikt, sėdėt užpakalinėj sėdynėj ir būt keleiviu.

Visos sušoko į vietas ir juodos katės ėmė mašiną stumt. Vairuojanti katė atleido stabdį ir mašina lėtai ėmė judėti į pakalnę. Juodosios katės stūmė smarkiau ir smarkiau. Po kiek laiko juodosios katės jau taip greit bėgo, kad jų kojos malė kaip ratukai. O dar po kiek laiko mašina jau taip greit lėkė kalnu žemyn, kad katės nė žemės nesiekė! Jų šešios užpakalinės kojos ir trys uodegos plevėsavo ore! Atrodė, kad prie mašinos užpakalio prikabinotos pailgos juodos vėliavėlės.

Nušvilpė mašina nuo kalno kaip viesulas!... Iš toli teko katėm namo grįžt.

Visos septynios katės pasivėlavo vakarienei. Visos buvo nu-
baustos. Sekančią dieną visos turėjo tupėti tik namie ir būti ge-
ros. Bet joms vistiek tą dieną būtų reikėję būt gerom!

O apie suteptą mašiną ir apie pasivažinėjamą be leidimo ka-
tės savo šeiminkams nė neužsiminė. Nes, gi, katės nemoka kal-
bėti žmonių kalba.

MISLĖ

Oi sakyk, sakyk,
Jauna mergužėle,
Kas lekia be sparnelių?

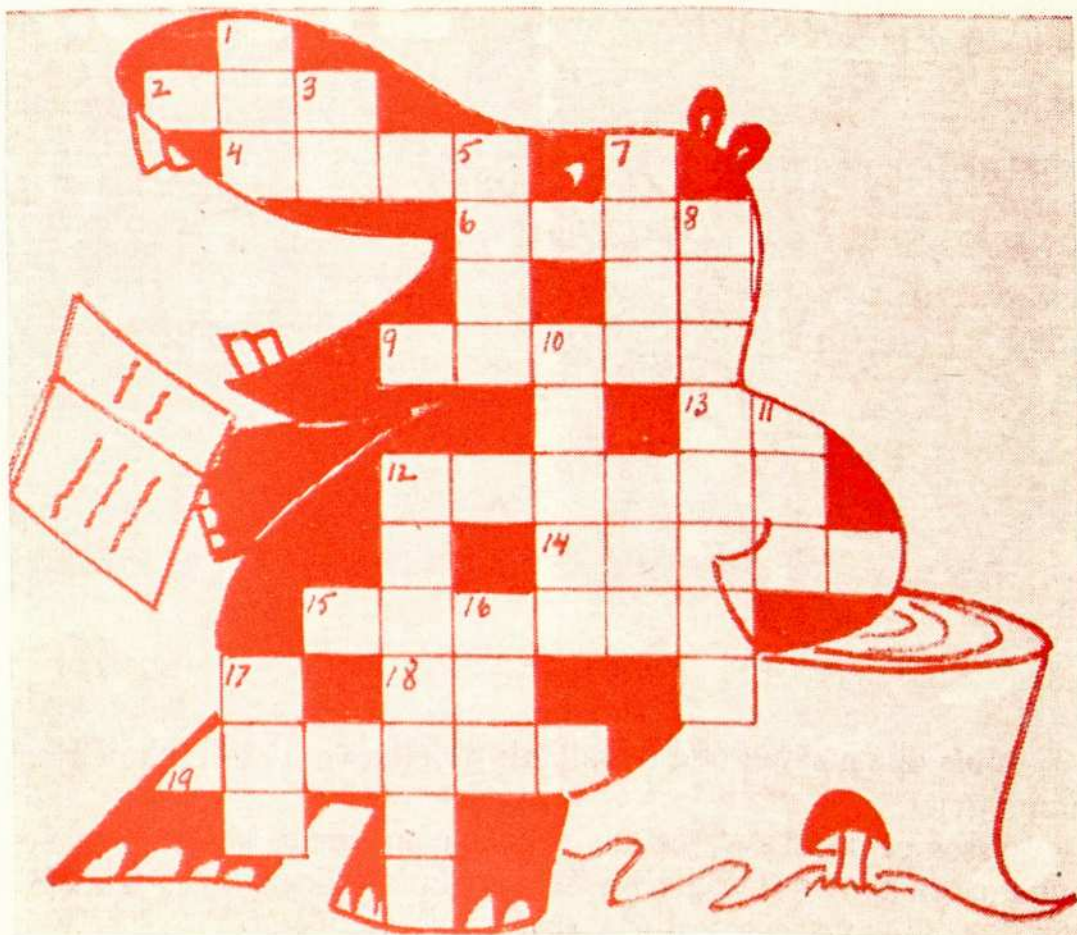
Ne mergužė būčiau,
Kad aš nežinočiau,
Kas lekia be sparnelių.

Lygiais laukeliais
Šiaurus vėjelis,
Tai lekia be sparnelių.

Viršum medužių
Juodas debesėlis,
Tai lekia be sparnelių.

IŠMINTINGOJO HIPOPOTAMO GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Ne čia.
4. Įdėda sągą į skylutę.
6. Akmens kalnas.
9. Mes sakom, jūs ....
12. Baravykas yra ....
13. Parodymo žodelis.
14. Tu geri, jis ....
15. Gėrimas.
18. Dvibalsis.
19. Atimti.

Žemyn:

1. ..., jūs, jie, jos.
3. Taip arba ...
5. Pasidaro didesnis.
7. Ji dainuoja antru balsu, arba ....
8. Žaislas, kuris skraidomas.
10. Hipopotamas nupieštas su .....
11. Aš esu, tu ...
12. Arbata yra ....
16. Oras šaltas, ... gražus.
17. Man, ..., jam.

Atsakymai: Skersai — 2. ten, 4. sega, 6. uola, 9. sakot, 12. grybas, 13. ve, 14. geria, 15. arbata, 18. ie, 19. palimti. Žemyn — 1. mes, 3. ne, 5. auga, 7. alto, 8. aitvaras, 10. knyga, 11. esi, 12. gėrimas, 16. bet, 17. tau.

PUPUTIS — AITVARAS

Linutė

Vėjas, pūūūst, palenkė medžių šakas į vieną pusę. Pūūūst, palenkė į kitą. Tik taip sau, tyčia.

Puputis išėjo į lauką ir vėjas, pūūūst, papūtė jam ausytes į vieną pusę, pūūūst, palenkė ir į kitą. Dar ūselius pakedeno. Puputis nusijuokė:

— Vėjau, vėjau, niekadėjau,
Ot, ir tavęs nebijau!
Tu sau ūžki, tu sau pūski,
Aš dainuosiu dar garsiau!

Pupučiui ta daina taip patiko, kad dar kartą padainavo. Vėjas visai nepyko — jis buvo linksmas pietų vėjelis, kuris mėgo išdykauti.

Peliukas pažiūrėjo į dangų. Dangus kasdien kitoks — užtat kasdien reikia į jį pažiūrėti. Šiandien, va, su debesėliais kartu skraido — aitvarai! Parke būrys vaikų žaidė su savo naujais aitvarais. Ir peliukas nubėgo pažiūrėti. Kaip gali nežiūrėti, kai aitvarai skraido — ir žmonės eidami gatve žiūri, ir vairuotojai mašinose žiūri, tikriausiai ir lėktuvų pilotai žiūri. Žiūrėjo ir Puputis.

Žiūrėjo, žiūrėjo ir baisiai užsinorėjo aitvaro. Žolėje miegojo didelis, raudonas klevo lapas. Puputis visai netyčia jį pastebėjo.

— Aha! — staiga dingtelėjo jam į galvą mintis — aiškiai Gera Mintis. Gal vėjas jam patarė, o gal ir ne. Visaip gali būti.

Peliukas, traukt-trūkt, ištraukė ilgiausią smilgą. Lapą užkabino ant smilgos kotu žemyn ir — aitvaras!

Bėgo, bėgo Puputis, kol aitvaras pakilo. Pakilo aukštai virš medžių šakų. Jau ir skraido tarp debesų! Peliukas atvertė galvą ir žiūri — žiūri aukštyn, pasižiūri ir žemyn — ogi jo kojos žemės neliečia! Ir jis skraido!

— He-he-he, — kvatojasi pietų vėjelis.

Peliukas nieko nesako. Kažkaip nedrąsu daug kalbėti tarp debesų. Toli, toli žemėje mėlynuoja vandenynai, žaliuoja miškai, marguoja miestai.

Zvimmm, praskrenda lėktuvas. Zvimmm — ir kitas ir trečias. O gal tai ne lėktuvai...

Iš debesies išlenda didelės raudonos akys. Iš kito išlenda antra pora akių ir trečia ir — milijonai raudonų akių!

— Gali neklaust, pasakysim.

Pupučio snukutis užsidarė — tik ūsai suvirpėjo.

— Mes skrendam padangėse ir stebim, kas žemėje dedasi. Skrendam į vieną pusę, skrendam į kitą. Kartais tik taip sau, kartais su reikalais. O kartais užsimerkiam ir snaudžiam. Žmonės sako, kad debesys, bet jie nežino...

Mirktelėjo raudonos akys — ir vėl nieko, tik mėlyna ir balta. Krūptelėjo Puputis — ir jis nežinojo, manė kad tik debesys. Ogi pasirodo, yra daug nežinomų dalykų danguje ir žemėje...

— Uodegytė lyg ir mano peliuko, bet... — iš kažinkur Pupučio ausis pakuteno švelnus balsas.

Mama pelė pakėlė raudoną klevo lapą ir sutiko dvi nustebusias akyles.

— Puputi, beveik pietus prasapnavai.

— Mamyte, nesapnavau — viską aiškiai mačiau! Matai, net nebuvo užsimerkęs...

— Galima ir neužsimerkus sapnuoti, — nusijuokė mama pelė.

— He-he-he! — nusikvatojo pietų vėjelis ir, pagriebęs raudoną klevo lapą nunešė aukštai virš medžių šakų, tarp debesų.

KURUPIRA

iš Monteiro Lobato knygos sulietuvino Rymantė Steponaitytė

Kažkas sušlamėjo tarp lapų.

— Šššš... — nutildė Petriuką sasi, — kažkas ateina.

Abu sustingo vietoje. Nė krust. Petriuko širdis pradėjo smarkiai plakti.

— Kurupira! — sušnabždėjo sasi, kai tik išvydo siluetą. — Žiūrėk, jis visas plaukuotas ir nusuktom kojom.

— Atrodo kaip apžėlęs berniukas, — pašnibždom atsakė Petriukas.

— Taip ir yra. Tas apžėlęs berniukas saugo miško gyvulius, kuriuos žmonės medžioja. Leidžia medžioti tik maistui. Tuos, kurie medžioja tik dėl malonumo ir žudo pateles su mažais vaikučiais, Kurupira baudžia.

— Ir gerai! Kam naikina gyvulėlius, kurie patys apsisaugoti negali. O kaip jis medžiotojus baudžia?

— Visaip. Kartais pasiverčia medžiojamu gyvuliu ir paklaidina medžiotoją džiunglėse. Kartais paverčia grobį į medžiotujo draugų, vaikų, ar žmonos panašumą. Tas, šaudamas labai nusięsta.

Petriukas sutiko, kad Kurupira gerą pamoką medžiotojams duoda.

— Šitas, kur čia eina, — tęsė toliau sasi, — yra pėsčias, bet dažniausiai Kurupira joja raitas ant briedžio ir rankoj turi žapekangos lazdele.

— Kas yra žapekanga?

— Tai toks petruškų giminės augalas, kuris gydo kraujo ligas.

— Ir kam jam reikalinga ta žapekangos lazdelė?

— Nežinau, paklausk. Kurupira dar turi šunį vardu Papamel, kuris jį ištikimai sekioja ir, pamatęs kokį pakeleivį, tuoj praneša:

Kurupaku, papaku,
Kurupaku, papaku...

— Bet kad papūgos taip kalba, — staiga prisiminė Petriukas. Pulkininko Teodoriko namuose kartą mačiau papūgą, kuri tik tiek kalbėti temoka.

— Gal iš Kurupiros išmoko, miške begyvendama, — atsakė sasi.

Kurupira su savo nusuktom kojom neilgai ten užtruko. Pastebėjo vandeninio zuikio pėdsakus ir nukeliavo — greičiausiai pasižiūrėti, kaip jam ten einasi savo urve.

— Kažin kiek laiko? — užklausė Petriukas.

— Jau beveik vidunaktis, — atsakė sasi.

— O iš kur tu žinai?

— Va, matai tą gėlę, — ir sasi parodė dar ne visai atsiskleidusį žiedą, — tai mano laikrodys. Jis išsiskleidžia lygiai dvyliką valandą.

(Bus daugiau)

KAIP NAKTIS ATsirADO

Brazilijos legenda

Seniai, labai seniai, kai pasaulis buvo visai naujas naujutėlis, dar nebuvo nakties. Saulutė skaisčiai švietė visą laiką. Nebuvo tada nei saulėteklių, nei saulėlydžių. Saulutė tik švietė ir švietė. Nebuvo gražių vakarų, nei ilgų šokančių šešėlių, nei tamsiai mėlynų sutemų. Saulutė tik švietė ir švietė. Nebuvo gėlėmis kvepiančių naktų, nei mirksinčių žvaigždžių, nei besišypsancio mėnulio. Saulutė tik švietė ir švietė. Niekur nesimatė nei vieno naktinio paukštelio, nei vieno naktinio gyvulėlio, nesigirdėjo nei vieno naktinio vabalėlio. Tik saulutė vis švietė.

Tais laikais jūrose viešpatavo Didysis Slibinas. Jo gražioji duktė ištekęjo už žemės karalaičio, kuris vadinosi žmogumi. Iške-liavo jūrų karalaitė į savo vyro žemę. Gražu jai ten buvo, bet jos akys pavargo nuo nuolatinės šviesos. Ji išblyško, nusilpo.

— Oi, kad tik vakaras ateitų, tada tikrai atsigaučiau. Oi, kad tik naktelė sutemtų, tada mano akelės pailsėtų, — dejavo Didžio-jo Slibino duktė, prisiminusi jūros gelmių prietimą. — Čia visad diena ir diena, bet ten, kur aš gimiau, ten kitaip...

— O kas tai yra naktis? — paklausė susidomėjęs jos vyras.
— Papasakok man. Gal kur nors galėsiu tau gauti tos nakties.

— Naktimi vadiname tamsius šešėlius, kurie supa mano tėvo karalystę jūros gelmėse. Man graži jūsų šviesi diena, bet mano akys nepripratusios. Pavargsta nuo šviesos. Jei gaučiau tik truputėlį nakties, tuoj atsigaučiau.

Karalaitės vyras tuoj pasišaukė savo tris ištikimiausius tarnus ir tarė:

— Siunčiu jus pas Didįjį Slibiną, kuris jūroje karaliauja. Pasakykite jam, kad jo duktė išsiilgus nakties. Paprašykite, kad duotų mums nakties tamsos, nes kitaip mano žmona tikrai numirs.

Iškeliavo trys tarnai į Didžiojo Slibino karalystę. Ilgai keliavo, daug vargo, kol ją pasiekė. Jūrų karalius davė jiems didžiulį maišą.

— Šiame maiše yra naktis, — paaikino tarnams. — Atsargiai neškit ir jokių būdų nežiūrėkit vidun, nepasiekę mano dukters namų.

Tarnai užsidėjo maišą ant pečių ir išėjo. Ėjo, ėjo, bet juo toliau, juo jiems baisiau darėsi. Maiše lyg kažkas krutėjo, lyg kažkas ūbavo, lyg kažkas čirškė.

— Palikim šį baisų maišą ir bėkim, — pasiūlė vienas tarnas.

— Meskim jį šalin, nes tikrai žūsim, — pritarė antras.

— Jei žūsim, tai žūsim, bet aš noriu pamatyti, kas tame maiše kruta, noriu sužinoti, kas tuos garsus daro.

Padėjo visi trys maišą ant žemės. Du užsimerkė, o tretysis nukando vaškinę antspaudą. Pšššš! iš maišo išslydo didelis juodas debesys. Tipu-tapu, tipu-tapu, išbėgo visokiausi naktiniai žvėreliai. Purpt, nulėkė naktiniai paukščiai ir čirkšt, išlakstė įvairiausi žiogeliai ir naktiniai vabalėliai. Tarnai baisiai išsigando ir nukūrė į džiungles, bandydami pabėgti nuo besivejančios nakties.

Didžiojo Slibino duktė ilgesingai laukė tamsiai mėlynų šešėlių. Žiūrėjo į dangų ir dūsavo. Staiga — tolumoj pasirodė tamsūs debesys!

— Tai naktis! Ateina naktis! — sušuko karalaitė. Ji atsigulė ant žolės, karališkosios palmės pavėsyje, ir užmigo.

Nubudus pravėrė savo mėlynas akis ir pažvelgė į dangų. Virš jos spindėjo didelė žvaigždė.

— Gražioji žvaigždė, tu būsi ryto žvaigždė ir visus nubundančius pasitiksi!

Karalaitė laiminga pašoko ir apsidairė. Ji jautėsi pailsėjęs, atsigavus. Sušaukė pas save visus paukščius ir paukštelius.

— Tu gaideli, giesmininke, pasitiksi aušrą. Būsi nakties sargas. O jūs paukšteliai čiulbonėliai, savo gražiausias giesmes auštant giedosit. Padėkosit už gražią naktį ir už gražų rytą.

Dienos šviesoj tarnai vėl grįžo į žemės valdovo namus.

— Nedori tarnai! Kodėl neklausėte Didžiojo Slibino paliepiamo? Kam atidarėt maišą netinkamu laiku?

Visi tylėjo.

— Už tai, kad buvot neištikimi, jus beždžionėmis paversiu. Visą amžių lūpose nešiosite vaško ženklą, kuriuo maišas pilnas nakties buvo užlipintas. Gyvensite medžiuose ir kalbėsite nesuprantama kalba.

Ir staiga — či-či-či, palmėse pasirodė trys rudos beždžionytės storomis lūpomis, paženklintomis toje vietoje, kur vaško antspaudą kando. Ir nuo to laiko Brazilijoje naktis užklumpa staiga, lyg iš maišo ne laiku išleista.

DOVANA "EGLUTEI"

1968 m. birželio 2 d.

Bostono Jaunieji Ateitininkai sveikina "Eglutę" jos šventės proga ir džiaugiasi galėdami jai padovanoti šimtą dolerių. Tai gavome iš savo surengto vaidinimo Bostone, į kurį Bostono ir apylinkės lietuviai taip gausiai atsilankė. "Eglute", auk, žaliuok, klestėk!

Janina Ambraziejienė — režisorė

Rūta Bichnevičiūtė

Saulius Cibas

Ramunė Cibaitė

Astutė Aleksonytė

Jonas Aleksonis

Laimutė Paliulytė

Daivutė Paliulytė

Vytenis Bichnevičius

Danutė Keturakytė

Jorūnė Girniūtė

Andrius Keturakis

Ina Navazelskytė

Andrius Ambraziejus

Rimas Ambraziejus

Tomas Girnius

Dalia Jasaitytė

Sigita Bacevičiūtė

Nijolė Ivaškaitė

Leonardas Bacevičius

Arista Navickaitė

Leonas Navickas

Česlava Aleksonienė — būrelio globėja

Bostono Jaunučiai ir "Eglutės" šventės dalyviai pralinksmino, suvaidindami Alės Rūtos parašytą vaizdelį "Nuplauk, upeli, žąsų vargus".

ŠEŠTOJI "EGLUTĖS" ŠVENTĖ

Štai dalis š. m. šventės meninės programos dalyvių. Vaidinom ir dainavom ir šokom, gyvam orchesterui pritariant! Tai buvo linksma ir smagu.

Nors lietus taip pat "Eglutės" šventėje atsilankė, bet jį apgavom perkeldami šventę vidun. O ten — visokių įdomybių buvo. Didelis ačiū programos pravedėjui p. Vitaliui Žukauskui, Bostono ateitininkams ir jų globėjoms atvykusiems su vaidinimu, p. Jonui Beinoriui už labai įdomiai suruoštą muzikinę dalį, seselei M. Paulei už šokių ir žaidimų pravedimą. Visiems tėveliams taip pat dėkojam už vaikučių atvežimą, o energingoms mamytėms už talką prie šokių. Pasimatysime 1969 m. "Eglutės" šventėje!

"Eglutės" redakcija ir administracija

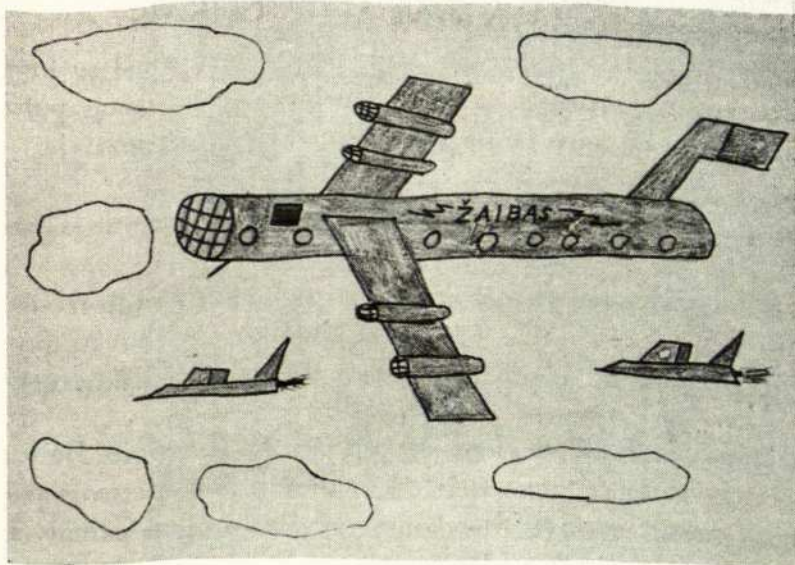
KONKURSO LAIMĖTOJAI

Sveikiname "Eglutės" paskelbto konkurso laimėtojus!

Jaunesniųjų grupėje

- I premiją laimėjo Edis Kižys, 7 m. iš Cleveland, Ohio.**
- II premiją laimėjo Gajutė Valiuškytė, 6 m. iš Portland, Maine.**
- Pagyrimą laimėjo Paulius Gudelis, 7 m. iš Cos Cob, Connecticut.**

"Aš ir mano broliukai skrendame išvaduoti Lietuvą".

Nupiešė
Edis Kižys, 7 m.

Gajutė ir visi jos draugai ir draugės žygiuoja Lietuvą išvaduoti. Dalis labai ilgo piešinio, kurį nupiešė Gajutė Valiuškytė, 6 m.

Vyresniųjų grupėje

I premiją laimėjo Andrius Ambraziejus, 12 m. iš West Roxbury, Mass.

II premiją laimėjo Jorūnė Girniūtė, 12 m. iš West Roxbury.

Gajutė, Andrius ir Jorūnė dalyvavo "Eglutės" šventėje, kada jiems buvo įteiktos premijos. Visų konkurso dalyvių darbai buvo viešai iškabinti ir šventėn atvykusiųjų apžiūrėti.

JEI GYVENČIAU KARALIAUS MINDAUGO LAIKAIS

Sapnuose paskendęs, aš saldžiai miegojau. Sapnavau žiaurų mūšį su kryžiuočiais. Aš buvau lietuvių kariuomenės vadas ir jau buvau besiruošiąs pulti priešus, kai staiga žiūriu — aš ne karo lauke, bet guliu savo kailių guolyje.

— Kur mano žirgas? Kur kareiviai? — nustebau.

Gaila, buvo įdomus sapnas ir pačiame viduryje pabudau, nusiminęs pagalvojau.

Nuo pat mažens mano didžiausias troškimas buvo tapti karo vadu ir vesti kariuomenę į pergalę. Bet dabar žinojau, kad tai neįmanoma. Aš buvau dvylikos metų našlaitis, ir prižiūrėjau kunigaikščio Skirmanto asmeniškus arklius.

Arklius labai mylėjau ir man atrodė, kad jie taip pat mane mylėjo. Be to, dirbdamas kunigaikščiui Skirmantui, teko keliauti ir didelę dalį Lietuvos pamatyti. Net išmintingąjį mūsų valdovą Mindaugą turėjau progos pamatyti. Oi, kaip troškau ir aš bent truputį tokios išminties!

Gyvendamas kunigaikščio Skirmanto dvare, susidraugavau su jo sūnumi Avaru. Mes pasidarėme artimi draugai — kartu eidavom medžioti, žaisdavom ir kartais jis mane pavedžiodavo po pilies požemius, rodydamas visokius paslaptinius kambarius, kuriuose buvo sukrauti ginklai, brangenybės ir kiti kunigaikščio lobiai. Beveik mintinai žinojau visus slaptus požeminius pilies kelius, kurie buvo naudojami priešams kryžiuočiams užpuolus kraštą. Dievams buvau prisiekęs niekam tų paslapčių neišduoti.

— Užteks svajoti, — pagalvojau, — reikia arklius pašerti.

Pašokau iš guolio ir skubiai ėmiau rengtis. Pašėręs arklius, buvau besiruošiąs juos šepėčiu šukuoti, kai lauke pasigirdo balsas:

— Ei, Audry, atidaryk duris!

Tai buvo vienas iš kunigaikščio Skirmanto tarnų. Kai jį įleidau, jis man pasakė, kad šiandien aš esąs laisvas. Jis prižiūrėsiąs arklius, o aš galiu pailsėti.

— Puiku! — sušukau. — Eisiu medžioti.

Pasiėmiau savo lanką, strėles ir ant žirgo Žvalgo išjojau.

Uš geros valandėlės prijojau seną piliakalnį.

— Aha, tuojau už to piliakalnio miškas. Lipsiu į kalną apsižvalgyti.

Įlipus į kalno viršūnę, atsivėrė puikūs vaizdai. Kai pamačiau visokiomis gėlėmis išmargintus laukus, maniau, kad visos pasaulio spalvos juose susirinko. Už tų laukų vėl kalnai, o ant jų — senos pilys, kurios Lietuvą saugo nuo priešų. Man atrodė, kad niekur nėra taip gera ir taip gražu, kaip Lietuvoje. Tada prisiminiau medžioklę ir nujojau toliau.

Prijojus mišką, viskas pasikeitė. Pasidarė tamsiau, vėšiau. Visur buvo tyku, ramu. Tik buvo galima girdėti paukštelių čiulbėjimą ir medžių ošimą, kuris man skambėjo, kaip vėlių pasikalbėjimas su miško dievais. Jodamas per mišką, galvojau koki žvėrį sumedžiosiu, kai staiga prieš save pamačiau —

stumbrą. Tai laimė! Jei ji pasisektų sumedžioti ir parnešti namo Skirmantui, gal jis kitą kartą leistų man eiti medžioklėn kartu su juo...

— Turiu įveikti tą stumbrą, — pasiryžau ir ėmiau vytis. Bet ir stumbras nebuvo kvailas.

Strėlė lekia į vieną pusę — jis į kitą, lyg žinodamas, į kurią pusę taikau. Netikėtai pamačiau, kad jis tuojau nebeturės, kur bėgti, nes mes atsidūrėme tankiais krūmais apaugusioje aikštėje. Džiaugdamasis pradėjau taikyti į stumbrą, galvodamas, kad jis jau tuoj bus mano. Bet staiga supratau, kad mes buvome Romuvoje, dievams skirtoje vietoje!

Kone surikau iš baimės. Užmiršęs stumbrą, bijodamas dievų keršto, nusiminęs pasukau atgal į pilį. Jaučiaus išvargęs ir alkanas. Jojau pamažu. Staiga mano ausis pasiekė keisti garsai. Pririšęs Žvalgą, pats nuslinkau ten, iš kurėjo balsai. Atsargiai praskleidžiau krūmus ir pamačiau didoką būrį kryžiuočių, kurie susėdę po dideliu ąžuolu, garsiai kalbėjosi.

— Turi pavykti! — vienas prabilo.

— Taip, labai geras planas, — pritarė kitas.

— Vyrai, žinote, ką daryti, — prašneko tas, kuris buvo panašus į vadą. — Kita mūsų kariuomenės dalis atvyks naktį ir sekantį rytą puls Skirmanto pilį. Mūsų skaičius gausus. Svarbiausias uždavinys bus slapta perlipti pilies sieną ir atverti vartus. Tada viskas lengvai eis. Užėmus Skirmanto pilį ir jo žemes, bus lengviau puldinėti ir visą Lietuvą. Neužilgo ji bus mūsų rankose!

— Valio, valio, valio! — visi sušuko.

Išgirdęs šiuos žodžius, sustingau. Jie žada pulti Skirmanto pilį! Nežinojau, ką daryti — ar bėgti kur nors miške pasislėpti, ar bandyt kaip nors parnešti, ką girdėjau. Bet juk miškas tikriausiai pilnas kryžiuočių... Jie gali mane pagauti ir į nelaisvę paimti, arba net nužudyti.

Tačiau, tik trumpai abejojau. Aš lietuvis ir neapleisiu tėvynės! Bandy-
siu grįžti į pilį ir pranešti apie ruošiamą puolimą.

Užšokau ant Žvalgo ir ėmiau joti. Iš karto jojau pamažu, bijodamas at-
kreipti kryžiuočių dėmesį. Paskui greičiau, kai staiga išgirdau riksmą ir atsi-
sukęs pamačiau, kad keli kryžiuočiai jau mane vejasi. Žvalgas turbūt nujautė,
kad reikia nuo jų pabėgti, nes neraginas lėkė kaip vėjas.

Mane išpylė prakaitas. Strėlės zvimbė iš visų pusių, kartais tiesiai pro no-
sį. Žinojau, kad tuoj baigsis miškas ir tada viena painiausių kulgrindų mane
nuves tiesiai į pilį. Sukaupęs paskutines jėgas, pagreitinau Žvalgą. Pajutau
skausmą savo petyje. Supratau, kad strėlė pataikė. Nebijojau mirti už tėvynę,
bet juk dar turiu išgelbėti Skirmantą ir jo žmones.

Kulgrinda jau netoli. Ten būsiu saugus. Žvalgas pralenkė strėles, taip
greitai bėgo. Pagaliau pasiekiau slaptą taką.

Skausmas petyje didėjo, bet jojau toliau. Prie vartų sušukau visu balsu:
— Atidarykite, atidarykite!

Pusgyvis įjojau į pilies kiemą ir mane pasitikusiai sargybai pranešiau, ką
buvau girdėjęs miške. Sargybiniai pastebėjo, kad kraujas veržėsi iš mano žaiz-
dos. Nukėlė nuo arklio ir susmukau jų rankose, netekdamas sąmonės.

Kai pravėriau akis, už lango girdėjosi linksmi paukščių balsai, o sau-
lės spinduliai veržėsi vidun. Nežinojau, kiek laiko buvau išgulėjęs. Norėdamas
išlipti iš savo guolio, pajutau petyje skausmą ir viską prisiminiau.

— Kryžiuočiai, kryžiuočiai puls pilį! — sušukau.

Duris atidaręs Avaras, prabilo:

— Nesijaudink, Audry. Nebėra jokio pavojaus. Tavo žinios dėka, kry-
žiuočius nugalėjome. Jiems nepasisėkė paimti mūsų pilies ir žemių. Kitą dalį
jų kariuomenės lietuviai sumušė netoli Kauno. Taigi, viskas gerai. Tu dabar
greičiau sveik. Tokie vyrai Lietuvai reikalingi!

Tuo tarpu į kambarį įėjo ir kunigaikštis Skirmantas.

— Kaip žaizda? — paklausė.

— Neblogai, — atsakiau.

— Audry, nuo šios dienos būsi mano šeimos narys. Jei visi tokie kaip tu,
Lietuva nebijotų jokių priešų. Esu tikras, kad užaugęs būsi narsus karys, o gal
net ir karo vadas!

Išgirdęs tuos žodžius, pagalvojau:

— Pasaulyje viskas galima, jei turi gerą tikslą ir jo sieki!

Perkūno tarnas

Andrius Ambraziejus, 12 m.

West Roxbury, Mass.

JEI GYVENČIAU KARALIAUS MINDAUGO LAIKAIS

Išlipau iš staklių, palikdama nebaigtas lino drobes. Užpūčiau žvakės virpančią liepsnelę ir užsiklojau meškos kailiais. Tačiau užmigti negalėjau — mintyje vaidenosi kryžiuočiai ir kraujas. Žinojau, kad šiuo metu pavojus gresia visam kraštui, kad Kernavėj bruzda neramumai. Didysis valdovas Mindaugas po ilgų ir sunkių kovų dabar jau soste, bet prieš jį sukilo pavydūs vada, nepasitenkinimo skatinami. Pats pavojingiausias — išdavikas Vykintas, kuris parsidavė baisiausiems Lietuvos priešams kryžiuočiams.

Bailiomis akimis žvalgiausi po tamsų kambarį. Pro langą skleidėsi mėnesienos šviesa. Staiga pašokau iš baimės. Man pasirodė, kad kažkas dedasi anapus miško. Lyg girdžiu, kad žemė dreba žirgų trypiama ir tolumoje lyg plieniniais kardais kažkas švaistosi. Pakilusi iš lovos, puoliau prie lango. Tačiau, nieko nesimatė. Naktis savo tamsiu rūbu visa užslėpė. Tik melsvų pušų viršūnės žibėjo sidabrine šviesa išdabintos.

Tuo momentu subarškėjo durys ir kažkas sugirgždėjo. Praviros durys trenkė į sieną. Į kambarį įgriuvo nepažįstamas karys, kuriam pro marškinius skverbėsi kraujas. Aiškiai, kardo darbas.

— Gelbėkit, — uždusęs suaimanavo ir krito ant grindų.

Išsigandus į jį žiūrėjau išplėstom akim. Nežinojau, kur eit, nei ką daryti. Mamos ir tėčio nebuvo namuose. Tėtis, garsus kariuomenės vadas, buvo nuvykęs Kernavėn tartis su Mindaugu apie valstybinius reikalus. Mama viešėjo pas kaimynę.

Pagaliau, susipratus išbėgau laukan ir, pasėmus tyro, šalto vandens, grįžau pas sužeistąjį. Atsipeikėjęs, skubiais gurkšniais išgėrė vandenį, atsilošė ir atsiduso. Norėjau paklausti, kuo jis vardu, bet pastebėjau ant jo šarvų bešviečiantį karališkąjį ženklą.

— Tai tu Mindaugo sūnus? — nustebusi šūktelėjau ir puoliau žemėn atsiprašyti, kad tokį garbingą svečią taip kukliai pavaišinau.

Vaikino veidas apsiniaukė, lyg būčiau paslaptį atspėjus. Po kiek laiko ir Vaišvilkas mane atpažino.

— Tu, gi, kariuomenės vado duktė! Beveik buvau įtaręs, kad tu Vykinto pusę palaikai...

Neilgai šešėlis temdė Vaišvilko veidą — neužilgo jis nušvito šypsena.

— Taip, esu Mindaugo sūnus Vaišvilkas. Sakyk, ar turite tvartuose žirgų?

— Ne, — pakračiau nuleistą galvą. — Žinote, kaip kariuomenei trūksta žirgų. Tvartai dabar tušti. Tėtis visus arklius kariams atidavė. Liko tik vienas senas, paliejęs kuinas. Iš jo maža tėra naudos.

Vaišvilkas susimąstė. Tada, prislinkęs arčiau, pradėjo šnabždėti tyliai, žemu balsu.

— Lietuva atsidūrus dideliame pavojuje. Mūsų kariuomenė gerokai susilpnėjus, baisių, nesiliaujančių kovų naikinama. Didžiausia kariuomenės da-

lis prie Durbės ežero. Girdėjau, kad ten neužilgo gali įvykti mūšis. Sostinė supanti siena iš šiaurės pusės nugriuvus. Visus šiuos silpnumus sužinojęs, Vykintas pranešė kryžiuočiams, kurie sumanė rytoj Kernavę pulti. Aš buvau kryžiuočių landynėje ir visa tai sužinojau.

Kol aš nustebusi klausiausi, Vaišvilkas iš kišenės ištraukė popierius.

— Čia tie kryžiuočių planai, kuriuos spėjau nutraukti nuo Vykinto stalo. Šauklis kryžiuočių suimtas, tad norėčiau, kad tu nuvyktum pranešt mano tėvui Mindaugui apie grėsiantį pavojų.

Atsargiai paėmiau svarbiuosius popierius ir, išėjus laukan Vaišvilko lydima, užšokau ant baltojo žirgo. Pažiūrėjau į dangų. Už valandėlės pradės švisti. Supratau, kad reikėjo Kernavėj atsirasti dar prieš saulei tekant.

— Nejok visiškai vieškeliu. Ten nakvoja ordino kariuomenė. Atpažinę mano žirgą, tuoj pat tave suimtų, — jaunikaitis pamojo ranka. — Na, jok sau sveika. — Ir aš apsisukus, žirgą paspaudus, išjojau.

Bematant atsiradau miške. Girioje šiuo metu buvo ypač pavojinga: čia slapstėsi įvairūs Tautvilos, Vykinto ir Eivydo būriai. Sklido gandai, kad ir patsai Treniota ruošiasi sukilti prieš karalių. Ir dar stipriau paspyriau baltąjį

žirgą, pirštais šukuodama ir glostydama jo plevesuojančius šilkinis karčius. Jaučiau didelę pareigą įvykdyti karaliaus sūnaus įsakymą. Tačiau ir žirgo nereikėjo raginti. Jis lyg suprasdamas reikalo svarbumą lėkė ilgais, vikriais šuoliais.

Ogi žiūriu: toluomoje ant aukšto kalno stūkso miestas: balti bokštai, tvirtos mūro sienos. Štai Kernavė! Visu smarkumu paspyrus žirgą, pasileidau per laukus, akis vis dar tebeįsmeigusį į tą gražų vaizdą, į kelionės pabaigą!

Pagalčiau prijojus prie miesto vartų, sutikau du mieguistus karius, kurie, sužinoję mano vardą, atkėlė vartus.

Pily pamačiau aukštą, tvirtą vidutinio amžiaus vyrą — karalių Mindaugą. Nusilenkus aš viską valdovui papasakojau, ką iš Vaišvilko buvau girdėjęs ir ištraukus slaptus planus, padaviau Mindaugui. Rimtai pasiklausęs ir peržiūrėjęs raštus, Karalius skubiai pasišaukė šauklį ir įsakė jam pasikviesti karių ir paruošti pilį apsigynimui. Kai tą patį rytą kryžiuočiai mus užpuolė, buvome pasiruošę ir sostinė buvo išgelbėta.

Aušrinė

Jorūnė Girniutė, 12 metų

West Roxbury, Massachusetts

~~~~~

Geraį pažiūrėkit ir suraskit 32 lietuviškus vardus šioje raidžių vartinėje.

J O L I T A D A R I U S K B G E D I M I N A S A
A E Z K R O Ž Ė Ė Z C O D V Y T A U T A S U O T
J Ū R A T Ė T O M A S A R E N A T A U L O A N O
I G L P R A L A I M A S T A S Y S S B I R U T Ė
L E V L T A R Ū T A A V A K A R Ė Ė I N A T Ė S
I N U K J U C L Ū Ė D R I P R J O N Ė J U R G A
V I D A A L I G I N T A R Ė L Ė N I J O L Ė I T
T A U R A S V A U G I N T A U T A S I N T A U S
O J U O Z A S A J O R Ū N Ė B F S J O N A S A S
A E R A G R A Ž I N A Ė Ū K Ė S T U T I S Ė T I
R A S A A O S G O S L A N D R I U S S A U L Ė R
O L A U R A A L M A E E P E T R A S A L G I S I

LINKSMIAU

Mokytoja: Petriuk, kaip tu galėjai tiek daug klaidų pridaryti, uždavinius sprendamas.

Petriukas: O, visai lengvai! Tėtis man padėjo.

▲ ▲ ▲

Mama: Prižadėjai šiandien Jonuką į zoologijos sodą nuvežti.

Tėvas: Jeigu jo nori, tegu patys prižiūrėtojai atvažiuoja pasiimti!

▲ ▲ ▲

Sesutė: Gerai, padėsiu tau paruošti pamokas. Žiūrėk — jei turėčiau 10 apelsinų ir tau duočiau 2, kiek man liktų?

Broliukas: Nežinau, mūsų mokytoja sprendžia uždavinius su obuoliais...

▲ ▲ ▲

Stora moteris: Berniuk, ar galima pereit per šią tvorą?

Vaikas: Pabandykit — didelis sunkvežimis ką tik pervažiavo!

▲ ▲ ▲

Tomukas: Neisiu daugiau į mokyklą!

Mama: Kodėl?

Tomukas: Kad nemoku skaityt, nemoku rašyt ir neleidžia kalbėt. Neturiu ką ten veikt!

▲ ▲ ▲

Mokytojas: Kur galėčiau rasti dramblių?

Mokinys: Kad drambliai labai retai pasimeta...

▲ ▲ ▲

Romas: Mano sesutė labai išmintinga. Ji tik pirmam skyriui ir jau moka

savo vardą parašyt iš antro galo!

Tomas: O koks jos vardas?

Romas: Ada.

▲ ▲ ▲

Simas: Gal norėtum riešutą?

Rima: Ačiū ne, per daug svorio priaugsiu.

Simas: O iš kur žinai?

Rima: Drambliams visad duoda riešutų — o ar matei kada ploną dramblių?

▲ ▲ ▲

Mokytoja: Sauliau, kaip būtų "hipopotamas", daugiskaitoje?

Saulius: Kas norėtų du tokius?

▲ ▲ ▲

Jonas: Anas dantų gydytojas visai negydo be skausmo!

Samas: Kodėl, ar tau skaudėjo, kai dantį traukė?

Jonas: Man tai ne, bet kai jam į pirštą įkandau, suriko, kaip visi kiti dantų gydytojai...

▲ ▲ ▲

Algis: Tai ką tu darytum, jei būtum mano batuose?

Falgis: Nusivalyčiau!

▲ ▲ ▲

Berniukas: Matai tą vyrą? Jis mūsų mokyklos vedėjas. Man atrodo, kad jis storiausias žmogus visame pasaulyje!

Mergaitė: Ar žinai, kas aš esu? Aš mokyklos vedėjo duktė.

Berniukas: Ar žinai, kas aš esu?

Mergaitė: Ne.

Berniukas: Ot gerai!